מר אופוסום חולה

מתוך "סיפורי יער העץ החלול"
מאת א.ב.פיין
צייר ג'.מ. קונדה
(1915)

פעם אחת קרה מקרה מצער ביער העץ החלול. היה זה תורו של מר אופוסום לצאת ולשאול תרנגולת מהלול של מר אדם ובדרך הוא נפל לבאר ישנה ואבד את העוף. הוא גם כמעט ואבד את חייו, כי המים היו קרים מאוד. מר אופוסום חשב שהוא יקפא שם לפני שיצליח לצאת, כי קירות הבאר היו חלקים מאוד והוא נפל מספר פעמים.
כשהגיע בסוף הביתה הוא היה כמעט מת ולמחרת בבוקר הרגיש יותר חולה מאשר אי-פעם בחייו. היו לו כאבים בחזה ובמקומות אחרים, וגרונו נפוח והיה מבוהל מאוד.
גם הדביבון והעורב שגרו יחד אתו נבהלו. הם השכיבו אותו למיטה בחדר הגדול בקומת הקרקע וחשבו שצריך להתייעץ עם מישהו. ואז אמר מר עורב שלמר ינשוף יחס טוב לחולים, כי הוא נראה כל כך חכם ולא מדבר הרבה, והחולה תמיד חושב שהוא יודע מה שצריך לדעת.
אזי הזמינו את מר ינשוף, שהרכיב משקפיים והסתכל על לשונו של מר אופוסום וגישש את הדופק שלו, והקשיב לנשימה שלו, ובסוף אמר שהמים הקרים כנראה הזיקו לו. הוא אמר שמר אופוסום צריך לשכב במיטה ולשתות תה צמחים ולא לאכול דבר, וזה היה מרשם עצוב למר אופוסום כי הוא שנא תה צמחים ואהב לאכול.
הוא נאנק כששמע זאת ואמר שהוא כבר לא מאמין שיחיה כדי ליהנות שוב, ושיכול היה כבר להישאר בבאר יחד עם העוף, שהיה הפסד גדול ולא סייע לאף אחד.
ואז מר ינשוף הלך ורק אמר למר עורב בחוץ שמר אופוסום חולה מאוד ושהצרה הזו עלולה להיגמר רע מאוד.
ואז מר עורב חזר למטבח, הכין הרבה תה צמחים

ושמר אותו חם על התנור, ומר דביבון ישב ליד מיטתו של מר אופוסום והשקה אותו בתה, ועל כך אמר מר אופוסום שהוא עלול למות מהתרופה עצמה.

הוא אמר שאילו היה אוכל את העוף הזה עם צלחת טובה של כופתאות, היה מבריא בוודאי יותר מהר, והוא ביקש שהדביבון ילך ויחפש את העוף בבאר וינסה זאת. אז, אמר, אם הוא ימות זה יהיה לפחות עם מצפון נקי.

אבל מר עורב ומר דביבון אמרו שהם צריכים לנהוג כפי שאמר מר ינשוף, אלא אם מר אופוסום רוצה להחליף את הרופא, וזו לא תוכנית טובה לפני שמצבו יעשה חסר תקווה, וזה כנראה לא יקרה אלא מאוחר בלילה.

בכל אופן מר דביבון אמר שאין סיבה לבזבז את התרנגולת השמנה, והיא בוודאי עוד טרייה והוא מוכן לנסות עם כלי הדייג שלו, ולראות אם יצליח להציל אותה. אז הוא הוציא את החכה שלו עם וו, ואמר למר עורב להישאר ליד מיטתו של מר אופוסום עד שיחזור.

ואחרי זמן מה חזר עם עוף יפה ושמן והראה אותו

לחולה שקיבל בחילה, הסתובב עם הפנים לקיר ואמר שנראה לו כי חייו היו לשווא.
מר עורב, שתמיד עסק בבישול, אמר שכדאי להכין את העוף מיד, אבל אז נזכר בבקבוק תרופה, שראה פעם על אדן החלון של מר אדם. הוא אמר שבזמן שהתרנגולת תתבשל הוא ייגש לקחת אותו, כי זה יכול להועיל לחולה, שממילא לא נראה שמשהו עוד יכול להזיק לו.
ואז מר עורב הכין את העוף לבישול, שם אותו בסיר יחד עם הכופתאות, ובזמן שמר דביבון השקה את מר אופוסום עם תה הצמחים, מר עורב עף לביתו של מר אדם, חיכה לרגע שכולם היו בארוחה, לקח את הבקבוק, חזר וראה שמר אופוסום ישן ומר דביבון עורך כבר שולחן. הארוחה הייתה כבר כמעט מוכנה ובאוויר היה ריח נהדר של עוף וכופתאות ומר אופוסום התחיל לדבר תוך שינה שהוא ימות מרעב בתוך שפע של אוכל. ואז הוא התעורר ונראה שהוא סובל מאוד. מר עורב נתן לו

מנה של תרופה מהבקבוק של מר אדם ואמר שאם מר אופוסום יהיה עוד אתם למחרת בבוקר, הם יזמינו רופא אחר.
מר אופוסום בלע את התרופה וכמעט נחנק ממנה וכשיכול היה לדבר, אמר שהוא כבר לא יהיה אתם בבוקר. הוא אמר שיש לו תחושה שלא יסבול יותר עינויים, ושהוא רוצה לומר כמה מילים אחרונות שלו. ואז אמר שהוא רוצה כי מר דביבון יקבל את חליפת יום א' שלו, שעליו היא קצת צרה כבר, אבל תתאים בדיוק למר דביבון, ושהוא רוצה שמר עורב יקבל את המקטרת וכלי הרחצה שלו, כדי לזכור אותו. הוא גם אמר שהוא השתדל לחיות בשלום אתם כל הזמן ביער העץ החלול והוא מניח שיהיה להם קשה לחיות בלעדיו, אבל יצטרכו להתרגל.
ואז אמר שהוא רוצה לנום קצת ועצם את עיניו.
מר דביבון הביט על מר עורב והניע את ראשו, ולא היה להם נוח להתיישב מיד לארוחה, וכשחשבו שמר אופוסום כבר ישן עברו לחדר הריק שלו, לראות איך זה יראה בלעדיו.
הם היו שם רק רגע אחד כשמר אופוסום התעורר,

כי בריח של התבשיל שבא ממטבחו של מר עורב היה קשה לישון. וכשהוא פתח את עיניו וראה שמר עורב ומר דביבון לא נמצאים במטבח, ושהוא מרגיש כבר טוב יותר, אולי בגלל התרופה של מר אדם, הוא חשב שאולי ייגש לשם ויראה בפעם האחרונה את העוף והכופתאות.
התבשיל היה חם, והוא בעצמו הזיע ולכן עטף את עצמו בסדין, כנגד רוח פרצים, ניגש לתנור והביט לתוך הסיר. וכשראה כמה יפה נראה התבשיל, החליט לבדוק האם הוא גם טעים. אז הוא טעם והטעם היה כל כך טוב והכל היה כה רך ומריח, שהוא הוציא חתיכה קטנה עם מזלג, נשף עליה כדי לקרר אותה ואכל אותה, ואחרי זה עוד חתיכה, ואז כופתה שלמה, שאותה הוא טבל ברוטב אחרי כל נגיסה.
אחרי הכופתה הוא דג מהסיר רגל של עוף ואכל אותה, אחר כך כנף ועוד גרגרת וכל הזמן הרגיש טוב יותר ויותר. אחר כך מזג לעצמו כוס קפה ושתה אותו, לפני שנזכר כי הוא חולה ושאין לו תקווה להבריא.

אז התחיל לחשוב וללכת חזרה למיטה, אך בדרך שמע את מר עורב ומר דביבון מדברים בשקט בחדר שלו. אזי שכח בכלל שהוא חולה קשה והלך לראות מה קורה שם.
מר דביבון ומר עורב היו עסוקים מאוד בחדרו של מר אופוסום. הם הסתכלו על כל הדברים שלו ומר עורב אמר שיש עוד הרבה דברים שמר אופוסום לא הזכיר, והם יוכלו להתחלק בהם אחר כך. ואז הוא לקח את המקטרת של מר אופוסום וניסה לנשוף בה, כי, כפי שאמר, למר אופוסום היו קצת בעיות אתה לאחרונה. ומר דביבון ניגש לארון והסתכל על חליפת יום א' של מר אופוסום, אחר כך הוציא אותה וניסה את המעיל, שלא צריך היה אפילו לשנות בו דבר, כדי שיתאים בדיוק.
הוא מקווה, אמר, שמר אופוסום נח טוב אחרי התרופה, שכנראה אמורה לעזור לו לישון, כי הוא נראה מנומנם מיד אחרי שלקח אותה. וגם אמר שיהיה זה, כמובן, עצוב אך גם ברכה, אם מר אופוסום ימות בשינה, בלי להרגיש בכך, ושהוא מקווה שמר אופוסום ינוח בשלום ולא יחזור כדי

להפחיד אחרים, כפי שעשה פעם אחד מאבותיו של מר דביבון.
מר דביבון אמר שאמו תמיד סיפרה לו זאת, כשרצתה שיישאר בבית בלילה, אך הוא לא האמין בדברים כאלה, וגם לא חושב שמר אופוסום יעשה כך, כי הוא תמיד היה יצור שקט. אבל מובן שכל אחד יכול לחשוב על דבר כזה, במיוחד בשעות ערב כמו עכשיו...
ואז מר דביבון הביט לכוון הדלת שהובילה לחדר הגדול, ומר עורב הביט לשם אף הוא, ומר דביבון נתן קפיצה גדולה ובצעקה נפל על המזוודה הגדולה של מר אופוסום.
ומר עורב קפץ גבוה גם הוא ועם זעקה נפל על כסא של מר אופוסום.
כי שם, בדלת, אמדה דמות, עטופה כולה בלבן, פרט לראש, שהיה של מר אופוסום עם מבט מאוד חמור, ועיניים מביטות ישר על מר דביבון, שעדיין לבש את המעיל של מר אופוסום, למרות שעשה מאמצים להוריד אותו. והדמות הביטה גם על מר עורב שהחזיק עוד את המקטרת של מר אופוסום,

למרות שניסה להסתיר אותה, והשניים זחלו על הרצפה ואמרו "או, מר אופוסום, לך לך, אנא, לך מכאן.. תמיד אהבנו אותך מר אופוסום, אנו יכולים להוכיח זאת."

אבל מר אופוסום הסתכל ישר על מר דביבון ואמר בקול עמוק "מה אתה עושה במעיל יום א' שלי?"

ומר דביבון ניסה לומר משהו, אבל עשה רק קולות חלושים.

ומר אופוסום הסתכל על מר עורב ואמר "מה אתה עושה עם המקטרת שלי?"

זיעה קרה הופיעה על מקורו של מר עורב והוא פתח אותו כאילו רצה לומר משהו, אך לא יכול היה להוציא הגה.

ואז אמר מר אופוסום באיטיות, בקול עמוק שנשמע כאילו יוצא מתוך האדמה "תחזירו לי את הדברים שלי!"

ומר עורב ומר דביבון אמרו בקולות מאוד, מאוד רועדים "או, כן.. כן.. מר אופוסום, התכוונו.. לכך.. כל הזמן."

והם ניסו לקום, אך היו כה מבוהלים וחלשים שלא

יכלו, ואז פתאום מר אופוסום פרץ בצחוק גדול, זרק את הסדין, התיישב על כיסא והתגלגל מצחוק, ורק אז מר דביבון ומר עורב הבינו שזה מר אופוסום בעצמו ולא הרוח שלו, כפי שחשבו.
הם התיישבו על הרצפה והתחילו לצחוק גם הם, תחילה לא לגמרי שמחים, אך מרגע לרגע יותר עליזים כי מר אופוסום נראה משועשע כל כך.
ואז אמר להם מר אופוסום ושכנראה התרופה של מר אדם עזרה לו, כי כל הכאבים והמיחושים עזבו, והוא הזמין אותם לעזור לו לגמור את העוף שגרם לו כל כך הרבה סבל.
ואז הם עברו לחדר הגדול ומר עורב הביא צלחת גדולה של כופתאות, ומגש עוגיות וקנקן קפה והם התיישבו כולם וחגגו את הבראתו של מר אופוסום.
וכשגמרו ואחרי שניקו את הכל, ישבו ועשנו, ומר אופוסום אמר שהוא שמח שיכול להשתמש ברכושו עוד זמן מה, ושיש סיכוי טוב שהמעיל שלו יתאים לו עכשיו, אחרי שהמחלה גרמה לו קצת לרזות.
הוא אמר שהתרופה של מר אדם באמת עשתה פלאים, אבל בדיוק אז נכנס מר ארנב וכשסיפרו לו את הכל אמר שבוודאי התרופה עוזרת, אבל תבשיל העוף והכופתאות הם שגרמו להבראה של ממש.
הוא אמר שאחד מהסבים של סבים שלו עשה אפילו ממרה על כך שאמרה
"אם תרצה לחיות לתמיד
"תאכיל את ההצטננות
"ותרעיב את החום.
הצרה של מר אופוסום באה מהקור, ולכן הכופתאות היו בדיוק מה שהיה לו נחוץ.
ואז נכנס גם מר ינשוף, לראות מה שלומו של החולה, וכשראה שהוא יושב ומעשן מקטרת, שמח שהטיפול שלו פעל כל כך מהר ויפה.
אבל תושבי יער העץ החלול לא אמרו לו את האמת, כי לא רצו לפגוע ורגשותיו.